

Evangelí del diumenge de la setmana XXIV de durant l'any (A): Setanta vegades set

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXIV de durant l'any. “Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades?” Quan ens vingui la temptació de no perdonar recordem les paraules del senyor misericordiós.

Evangelí (Mt 18, 21-35)

Aleshores Pere preguntà a Jesús:

—Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades?

Jesús li respon:

—No et dic set vegades, sinó setanta vegades set.

Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que volgué demanar comptes als seus subordinats. Tot just havia començat, quan li'n van portar un que li devia deu mil talents. Com que no tenia amb què pagar, aquell senyor va manar que, per a poder satisfer el deute, el venguessin com a esclau, amb la seva dona, els seus fills i tots els seus béns. Ell se li va llançar als peus i, prosternat, li deia:

—Tingues paciència amb mi i t'ho pagaré tot.

Llavors, compadit d'ell, el senyor deixà lliure aquell subordinat i li va perdonar el deute. Quan aquell home sortia, va trobar un dels seus companys que tan sols li devia cent denaris. L'agafà i l'escanyava dient:

—Paga'm el que em deus.

El company se li va llançar als peus i li suplicava:

—Tingues paciència amb mi i ja t'ho pagaré.

Però ell s'hi va negar i el va fer tancar a la presó fins que pagués el deute. Quan els altres companys van veure el que havia passat, els va saber molt de greu, i anaren a explicar-ho al seu senyor. Ell va fer cridar aquell home i li digué:

—Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu

company, com jo m'havia compadit de tu?

I, indignat, el va posar en mans dels botxins perquè el torturessin fins que hagués pagat tot el deute.

Igualment us tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.

Comentari

La pregunta de Pere fa referència a un tema difícil i que a tots ens afecta: la necessitat de perdonar. Aquesta qüestió es planteja sovint davant dels inevitables frecs de la vida diària en la convivència familiar, amb els amics o en les relacions professionals. No és estrany que ens sentim dolguts pensant que algú ens ha ofès, menyspreat o perjudicat i no una sola vegada sinó reiteradament. Perdonar costa. Per això, la pregunta

de Pere ens sembla raonable: He de perdonar sempre?

Benet XVI convida a reflexionar sobre què implica el perdó. “L'ofensa –diu– és una realitat, una força objectiva que ha causat una destrucció a la qual cal posar remei. Per això el perdó ha de ser més que ignorar, que intentar oblidar. L'ofensa ha de ser solucionada, reparada i, així, superada. El perdó costa alguna cosa, sobretot al que perdona: ha de superar al seu interior el dany rebut, cauteritzar-lo dins seu, i amb això renovar-se a si mateix, de manera que després aquest procés de transformació, de purificació interior, abasti també a l'altre, al culpable, i així tots dos, patint fins al fons el mal i superant-lo, en surtin renovats. En aquest punt ens trobem amb el misteri de la creu de Crist”^[1].

En efecte, les dificultats que trobem per perdonar no són tan grans comparades amb allò que ha fet Jesucrist per cadascun de nosaltres. En aquesta paràbola s'expressa molt bé el contrast entre l'actitud mesquina dels homes per perdonar amb càlcul i la misericòrdia infinita de Déu. Un talent equivalia a sis mil denaris i un denari era el jornal d'un treballador. Deu mil talents és una quantitat exorbitant que ens dona idea del valor immens que té el perdó que rebem de Déu.

Sant Josepmaria ens fa adonar que “les circumstàncies d'aquell servent de la paràbola, deutor de deu mil talents, reflecteixen ben bé la nostra situació davant Déu: nosaltres tampoc no comptem amb què pagar el deute immens que hem contret per tantes bondats divines, i que hem crescut amb el so dels nostres pecats personals. Ni que lluitem abrevadament, no aconseguirem de

retornar amb equitat tant com el Senyor ens perdonà. Però la misericòrdia divina supleix amb escreix la impotència de la justícia humana. Ell sí que es pot donar per satisfet, i perdonar-nos el deute, simplement *perquè es bo i perdura eternament la seva misericòrdia.*”^[2] —.

Davant de tanta generositat per part de Déu envers nosaltres, com no perdonarem els altres? “Lluny, doncs, de la nostra conducta el record de les ofenses que ens hagin fet, de les humiliacions que hàgim patit —per injustes, incivils i barroeres que hagin estat—, perquè és cosa impròpia d’un fill de Déu haver preparat un registre per presentar un memorial de greuges. No podem oblidar l’exemple de Crist”^[3] —. Amb la mirada posada en Jesús és com podem renunciar a tota rancúnia i mantenir el nostre cor sa i net de tota enemistat.

Quan ens vingui la temptació de no perdonar recordem les paraules del senyor misericordiós a aquell servent despietat: “Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?” (vv. 32-33). En experimentar el goig, la serenitat i la tranquil·litat interior que se sent en ser perdonat, amb l'ajuda de Déu podem obrir-nos a la possibilitat de perdonar.

[1] Joseph Ratzinger - Benet XVI, *Jesús de Nazaret I* (La Esfera de los libros, Madrid: 2007), p. 195.

[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, 168.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, 309.

Francisco Varo // Photo:
chuttersnap-Od - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xxiv-de-durant-lany-a-setanta-vegades-set/>
(11/03/2026)